

Det var mörkt i rummet, fortfarande natt. På väg att resa mig upp insåg jag att jag fortfarande hade mina kläder på. Jag måste ha somnat innan jag hann ta av mig. Kanske var det därför jag vaknat? Sova med kläder på tillät aldrig någon djupare sömn.

Jag kände med handen bredvid mig. Det var tomt?

– ...Amanda? Viskade jag och lyfte det tilltrasslade täcket. Nej, det var tomt.

En känsla av panik spred sig snabbt i bröstet och jag klev ner ur sängen, ut i hallen. Ytterdörren stod på vid gavel.

– Shit, katterna! Sade jag för mig själv och skyndade mot dörren, fortfarande yrvaken och något förvirrad av situationen.

En svart hankatt, något överviktig kring magen mötte mig i köket. Han sträckte nyvaket på sig och såg upp på mig. Ett mjauande när jag gick förbi honom och han sprang genast tillbaka in i köket, i hopp om att det blivit dags för frukost.

Jag gick förbi, ut i trapphuset. Det var släckt, så hade hon tänt lampan när hon gick hade det hunnit gå minst fem minuter, eftersom lampan i trapphuset alltid slocknade automatiskt.

Jag kände oron växa i magen för varje steg jag tog. Varför hade hon bara försvunnit? Utan att säga något ens!

Jag var irriterad, ja, besviken främst. Men oron tog överhanden. Jag insåg på väg ut att tidlåset var igång. Om jag gick ut och inte hade husnyckeln med mig skulle jag bli utlåst. Mer irritation. Jag vände och sprang upp för de få trappstegen och tog nyckeln från det lilla bordet precis innanför dörren. Jag klev i ett par sandaler, bestämde mig för att det var lika bra att sno åt mig en varmare tröja från hatthyllan där det låg en brun stickad tröja med vid polokrage, vikt minst tre gånger för att inte skyla mig upp över munnen.

Jag hade inte tålamod att dra på mig den utan tog den bara i ena armen och låste dörren. Några snabba steg ner för trappan, ut genom ytterdörren. Jag såg mig runt, men det gick inte se långt, trots de spridda gatlyktorna.

Hade hon gått ut och inte insett förrrens för sent att dörren inte gick att öppna utifrån nattetid? Hade hon försökt väcka mig, ropat, kastat något på fönstret utan att jag hört? Ett sting av skuld slog mig. Jag borde inte ha slappnat av. Något traumatiskt måste ha hänt henne kvällen innan. Och vad hade jag gjort? Bölat, tröstat och sen knullat henne. Fan va egoistiskt.

Åh andra sidan. De flesta initiativ hade varit hennes... Men i hennes tillstånd – jag borde ha vetat bättre. Hon kanske ångrade sig. Hon kanske ångrade att hon haft sex med mig, börjat gråta och inte velat annat än att komma så långt ifrån mig som möjligt. Borta var hon ju. Vem går mitt i natten utan att säga något om man inte avskyr personen man lämnar?

– Fan... Vilket håll kunde hon ha gått? Jag såg mig omkring, det var kallt och jag insåg att skulle jag inte frysa sönder mig var det dags att ta på tröjan. Jag drog den över huvudet, fortsatte gå. Gick jag i rätt riktning?

Jag borde ha tagit cykeln. Ju längre jag gick i fel riktning, desto längre bort skulle hon hinna. Hon kanske redan hade gått i en timme för allt jag kunde veta. Hon kanske var hemma vid det här laget? Eller så låg hon återigen någonstans. Tänk om hon frös?

Frustrationen blev allt svårare att hålla stängen. Jag kände ögonen tåras. Helvete. Varför gjorde hon så här mot mig?

Jag stannade mitt i gatan. Såg mig om i bägge riktningarna. Det var en lång rak gata åt ena hållet. Den gick något uppåt. Inte en rörelse så långt jag kunde se, vilket var säkert två-tre hundra meter. I andra riktningen kröktes vägen ett femtiotal meter bort. Jag fortsatte gå i den riktningen. Snart var jag där jag hittat henne igår.

När jag kom runt kröken såg jag någon gå på vägen, kanske fyrtio meter bort. Var det hon?

– Amanda! Jag ropade och personen, vem det nu var såg sig om.

Jag ökade stegen för att hinna ifatt. Personen fortsatte gå, men tittade snart bak igen, till synes undrande.

– Vänta, Amanda?

När jag kommit ett tiotal meter inpå så insåg jag att det inte var Amanda. Det var en man till och med. Han såg frågande ut.

– Förlåt, har du sett en ung tjej gå förbi här?

– Nej, sorry. Han skakade på huvudet.

Jag såg mig omkring igen. Det var tomt i alla riktningar. Mannen log lite obekvämt och fortsatte gå. Jag grät tyst. Både frustrerad, arg, besviken och rädd. Det här var meningslöst.

Jag bestämde mig för att gå tillbaka hemåt. Jag kunde inte gå fem meter utan att se bakåt, i ett naivt hopp att se henne där. Men det var tomt. När jag närmade mig huset var jag totalt uppgiven. Jag öppnade porten, gick in och med tunga steg upp för trappstegen fram till min port. Jag skulle just sätta nyckeln i låset när jag tyckte mig höra något. Det kom ovanifrån?

Jag vågade inte ropa. Trapphuset var lyhört, om man så talade i normal samtalston så hördes det in i alla lägenheter. Jag tog några steg upp för trappan till nästa våningsplan. Jag såg ingenting. Jag fortsatte upp för nästa trappa. Stegen ekade, det var totalt tyst bortsett från de ljud jag gav upphov till.

Där satt hon. I trappan, inlindad i det vita badlakanet. Hon hade benen uppdragna, men hon satt på stengolvet och det såg hemskt kallt ut. Hennes huvud lutade mot väggen bakom henne.

– Lilla vän, vad gör du här? Sade jag lågt, oerhört lättad att se henne, men något stämde inte och det gjorde att känslan av oro höll i sig.

Hon såg upp på mig, rädd.

– Jag vet inte var jag är...?

Hon var märkbart förvirrad. Jag hukade mig ner och strök henne över kinden.

– Amanda, känner du igen mig?

Hennes blick var frånvarande. Jag tog henne varsamt om armen.

– Kom, det är ingen fara. Jag tror du har gått i sömnen. Vi går ner några trappor, tillbaka in till mig.

Hon verkade inte riktigt medveten, men gick följsamt med mig. ”Man ska inte väcka någon som går i sömnen” var ord som ekade i mitt huvud. Jag visste inte om det var sant, eller vad som kunde hända om man gjorde det, men just nu var jag inte heller beredd att ifrågasätta det. Vi gick i lugnt tempo ner för trapporna, jag låste upp dörren och väl inne låste jag den bakom oss.

Jag ledde henne med mig, in i sovrummet där hon utan att säga något lade sig ner, kröp ihop och drog upp benen så hon blev liggande i fosterställning. Jag lade badlakanet åt sidan och lade täcket om henne. Innan jag själv lade mig ner gick jag tillbaka till sovrumsdörren och vred om nyckeln som satt i låset. Jag tog nyckeln och såg omkring mig efter ett passande ställe att gömma den. Ett par jeans hängde över en stol, jag stoppade in nyckeln i ena fickan på dem.

Klockan var halv sex. Det hade börjat ljusna lite vid horisonten, de allra mest morgontidiga fåglarna hade börjat kvittra så smått. Jag tog av mig naken, vek persiennerna lite extra för att undvika ljuset och kröp ner i sängen. Amanda var iskall, jag likaså och huttrande kröp jag nära henne. Mina fötter under hennes, mina lår mot hennes, min mage mot hennes rygg, och mina armar kring hennes midja med hennes bröst snuddande min arm. I en mindre stressad situation hade jag funnit det eggande. Just nu bara frös jag och mina stresshormoner hade ännu inte förbrukats och gått ur blodomloppet. Det tog säkert en timme innan jag slutligen somnade.

Jag vaknade igen. Den här gången av en mjuk hand som smekte mig över magen och ner till mitt skrev. Jag öppnade ögonen. En söt, morgonkissande flicka med håret i ett rufs såg leende på mig och gav mig en kyss på kinden.

– Du låter roligt när du sover.

Jag log lite, kände hennes hand mjukt runka mig.

– Jag ränner iaf inte runt och gömmer mig i trapphus mitt i nätterna.

Hon skrattade.

– Va?

Jag sträckte på mig och gäspade, sen lade jag armen kring hennes midja och drog henne så nära att våra kön rörde varann. Jag smekte henne över kinden och drog hennes hår åt sidan.

– Jag vaknade inatt och det var helt tomt i sängen. Jag fick panik och trodde... Ja, jag vet inte vad jag trodde. Jag var livrädd och sprang ut för att leta efter dig!

– På riktigt?

Hon log, som om hon fortfarande var osäker på om jag talade sanning eller inte.

– Ja, sen när jag lagom var beredd att ge upp och gå tillbaka så tyckte jag att jag hörde något ovanifrån, så jag gick upp för trappan och du satt utanför grannens dörr och var helt borta.

Minns du inget alls?

– Nej! Gud, på riktigt? Snälla säg att du skojar?

– Nej, det är sant. Jag blev sjukt orolig. Jag hade ju ingen aning om vad som hänt.

– Åh, Gud förlåt.

Uppriktigt ångerfull smekte hon min kind och glad att faktiskt få ett erkännande för min oro plutade jag lite extra dramatiskt med underläppen och såg med hundögon under lugg på henne.

– Åh, men sötis. Jag skulle aldrig bara försvinna! Det får du inte tro om mig...?

– En sak är iaf säker... Jag log lite finurligt och hon log nyfiket tillbaka.

– Vad? Säg!

– Hädanefter sover du fastkedjad i sängen. Jag vill inte ha några fler traumatiska nätter när jag får springa runt och leta som om du vore min dementa mormor.

Hon skrattade förtjust.

– Åh, du är så gullig.

Hon kramade mig hårt. Vi blev tysta och jag kände hennes hand återigen smeka mig ner mot skrevet.

– Busunge... Viskade jag lågt i hennes öra, tog tag om hennes handled och vände henne inte allt för hårdhänt över på mage.

– Vet du vad som händer med olydiga flickor som springer och virrar bort sig mitt i nätterna – och skrämmer slag på stackars oroliga mig?

– Hihi, nej... Vad?

Hon sneglade bak mot mig, något förläget och med ett blygt leende.

Jag lät min hand smeka henne ner över höften, greppa henne om rumpan och hårt greppa tag om den. Jag nöp åt och hon gnydde.

– Dom blir hårt... och brutalt... straffknallade.

Hon stönade, andningen blev allt djupare. Jag gned mig mot henne, min kuk mellan hennes fylliga skinkor. Jag tog saliv på fingrarna, smekte henne över analen och hon pep ynkligt till.

Jag styrde mitt stånd mot hennes anal och varsamt men obevekligt trängde jag långsamt helt in i henne.

– Shit... viskade hon, bitandes på sin underläpp och med ögonen slutna.

– Stygg flicka... sade jag med lågt tonfall med min mun snuddande nära hennes vänstra öra. Hon stönade och vred sig lite. Jag höll mina ben med fötterna på insidan om hennes vader, medan min vikt tyngde ner henne så hon inte mer än nått och jämnt kunde röra sig.

– Springa bort mitt i natten, gör man så?

Jag ökade samtidigt tempot, juckade lite mer bestämt. Hon var oerhört tajt, men hennes ansikte var inte ansträngt, hon verkade inte finna det obehagligt.

– F-förlåt... gnydde hon lågt och såg med dimmig blick på mig, försökte se ångerfull ut, men

hennes blick återspeglade mest ren kåthet.

- Stygga, stygga flicka...! Helt naken springer du iväg och fläker ut dig för hela grannskapet. Amanda rodnade, eftersom hon visste att det var sant. Shit, hon hade gått ut helt naken mitt i natten. Tänk om någon sett henne? Den ovana känslan av att bli knullad analt växte i henne, det var inte alls så obehagligt som hon väntat sig. Tvärtom, efter den första stundens nervösa ängslan gick det över till en varm pulserande känsla och nu njöt hon bara av det upphetsande faktum att hon blev straffknullad – analt!

- Mmhm!

Amanda svankade mot mig, jag ökade tempot, tog grepp om hennes midja och stötte min kuk hårdare in i henne. Det eggade mig något fantastiskt att vara inne i hennes anal, att ta henne – närmast med våld. Kanske fick jag också utlopp för de känslorna av rädsla och frustration som gjort mig så upprörd under gårdagsnatten.

- Vet du vad man gör med små slampor som dig, Amanda?

- Mmmm....

Hon bara stönade till svar, ögonen slutna och uppenbarligen med vissa koncentrationssvårigheter när hon formade ordet;

- ...Vad?

- Man tömmer sig i röven på dem, sen får dom ligga och betänka sitt oanständiga uppförande tills de blivit en snäll och lydig liten flicka... Visst vill du vara en duktig, lydig liten flicka Amanda? Hon bara stönade till svar, flämtandes och med en ivrig nickning.

- Säg det.

- J-jag vill vara en lydig flicka? Åhh... guud, spruta i mig?? Knulla min jävla röv...!

Jag flinade nöjt, det var ingen tvekan om att hon njöt och jag juckade till ytterligare några hårda tag innan jag med ett djupt stön i hennes öra fick orgasm, djupt inne i hennes trånga anal.

- Åhh.. Så otroligt skön du är...

- Tack snälla...

Hon log matt, kröp nära mig och kysste mig på munnen. Jag slöt ögonen, fortfarande något andfädd. Och totalt avslappnad.

Vi låg tysta en stund, jag hade nästan somnat när jag hörde hennes röst igen, ganska lågt men nära mitt öra.

- Jag har inte haft analsex förrut...

Jag log, kisade mot henne och lade min arm kring hennes midja för att hålla henne nära mig.

- Men nu har du...

Hon nickade leende och såg mig i ögonen.

- Jag hoppas det inte var obehagligt för dig. Inte allt för obehagligt iaf... Det var ju trots allt en "bestraffning".

Jag flinade och hon tillbaka.

- Nää.. de va skönt.

Rodnaden spred sig över hennes kinder. Jag kunde inte hindra mig själv från att ge henne en kyss på kinden.

- Bra.

- Mmhm.

Det blev tyst en liten stund till och jag var nära somna en andra gång när jag hörde hennes röst igen;

- Tänker du sova nu?

- Ja.. Men bara en liten stund. Vissa av oss var ju ute och letade bortsprungna flickor runt halva stan, mitt i natten. Har jag inte förtjänat lite sömn tycker du?

- Jo. Lite.

Hon log. Jag kände hennes hand smeka mig över håret, förstrött dra fingrarna genom min hårbotten.

När jag vaknade nästa gång var det Amandas röst igen, följd av ljudet av plast mot trä när hon ställde ner en bricka mer frukost på nattduksbordet.

- Jag har gjort frukost.
Jag anade lite en stolthet i hennes röst. Fortfarande trött gäspade jag och kisade fram från täcket. Hon hade brett en bit hårt bröd med smör och ost på, och en tekaka med marmelad. Det stod en kopp te bredvid.
- Oj, vad du skämmer bort mig.
Jag log och satte mig upp, fortfarande med täcket om mig. Amanda hade ett par adidasbyxor på sig, och ett svart linne. Ingen bh under och såvitt jag kunde se inga trosor heller.
- Var det okej att jag lånade lite kläder av dig? Katten tittade så konstigt på mig när jag gick runt naken...
Jag skrattade lågt och nickade.
- Ja, självklart. Du kan ju inte gå runt naken hur som helst. Det trodde jag vi lärt dig vid det här laget?
- Självklart frun. Hon neg och fnittrade.
- Kom hit..
Jag fick tag i linningen på byxorna och drog henne till mig.
- Jag är inte en 70årig kärring. Ska du kalla mig något så blir det 'fröken'.
Amanda fnittrade.
- Okej "fröken".
- Ska du inte ha någon frukost?
- Jag är inte hungrig.
Hon log inte och jag tänkte att kanske var det inte så konstigt om hennes matlust inte var på topp. Jag ville inte bedröva henne ytterligare så jag lämnade det därhän och istället tog jag en klunk av teet och började äta lite.
Amanda satt bredvid mig, strykandes mitt hår över ryggen medan jag åt.
- Tack för att du letade rätt på mig. Jag är rädd för vad som hade kunnat hända annars. Jag lovar jag inte hade en aning om att jag skulle gå i sömnen. Jag tror aldrig det hänt tidigare!
- Det är okej. Vi får helt enkelt sätta lite fler lås på dörren. Men jag ser att du hittade nyckeln till sovrumsdörren?
- Mmh, men jag fick leta lite.
- Kanske hinner du inte springa så långt nästa gång. Jag log och smekte henne över kinden. Hon log förläget tillbaka.
Hon var tyst några sekunder, sen frågade hon försynt;
- Får jag stanna här en stund till idag?
- Jaa! Självklart. Du går ingenstans.
Jag ställde ner tekoppen och kramade om henne.
- Inte förrens du absolut absolut måste. Okej?
Hon nickade och log.
- Jag tycker om dig.